

MR. M.J.F. STELLING

Stationsstraat 21-C
2405 BL Alphen aan den Rijn

Aan : de Deken van de Haagse orde van advocaten
Postbus 84093
2508 AB Den Haag

Datum : 11 februari 2015

Referte : uw brief van 4 februari 2015, K090 2013 bm/sh

Kenmerk : MS/14.012/03

Onderwerp: deken ah / mr. M.J.F. Stelling

Mijnheer Martens,

Naar aanleiding van de onder referte vermelde brief stel ik opnieuw vast dat u klaarblijkelijk niet weet wat het begrip integriteit inhoudt. Althans uw brief getuigt geenszins van een integere handelwijze. Niet alleen toont u opnieuw maling te hebben aan de Grondwet en de wet, maar bovendien geeft u een weergave van ons korte telefoongesprek die niet in overeenstemming valt te brengen met het kader waarbinnen dat gesprek plaatsvond en de mededelingen die ik u deed. Ik licht dit als volgt toe.

1. U toont opnieuw uw onthutsend gebrek aan respect voor de in de Grondwet gewaarborgde mensenrechten, door van mij te eisen dat ik u ontvang te mijnen huize. Dit nadat ik u opnieuw te kennen heb gegeven, ik deed dat al eerder schriftelijk bij mijn brief van 18 juli 2014, kenmerk MS/14.012/01, dat ik u daar niet wens te ontvangen. Dit vanwege uw boosaardige houding tegenover mij, die wordt gekenmerkt door bedrieglijke verklaringen, zowel tegenover de pers als tegenover tuchtrechtelijke colleges, omtrent mijn wijze van optreden als advocaat in de rechtszaal. U heeft immers gesteld dat ik mij structureel zou misdragen in de rechtszaal, daar zou vloeken en rechters beledigen, alsook hen misdadigers en bedriegers zou noemen. Ook overigens heeft u mijn optreden als advocaat gediskwalificeerd. U heeft die lasterlijke beweringen gedaan zonder dat u daaraan voorafgaand ooit een zitting had bijgewoond waarop ik als raadsman cliënten rechtsbijstand verleende, zonder dat u ooit een klacht heeft bereikt over mijn optreden in de rechtszaal, en zonder dat er ooit door cliënten van mij een klacht tegen mij is ingediend omdat ik door mijn wijze van optreden in de rechtszaal hun belangen niet op adequate manier zou hebben behartigd. U heeft dus willens en wetens verklaringen afgelegd waarvan u wist dat deze niet in overeenstemming waren met de waarheid, zodat u opzettelijk heeft beoogd mijn eer en goede naam als advocaat aan te randen. Bovendien heeft u niet willen instemmen met een rectificatie van uw totaal ongefundeerde, lasterlijke beweringen. Vanzelfsprekend leidt uw verwerpelijke handelwijze ertoe dat u *persona non grata* bent in huize Stelling. Daaraan zou eerst dan verandering in kunnen komen, indien u uw bedrieglijke en lasterlijke verklaringen omtrent mijn wijze van optreden als raadsman publiekelijk zou hebben teruggenomen en u tevens zou hebben verklaard verder af te zien van uw boosaardige handelwijze tegenover mij.

2. Ik teken hierbij voor de duidelijkheid nog aan dat een publieke erkenning dat u ten onrechte mijn eer en goede naam hebt geschonden, geenszins inhoudt dat ik een gunstig beeld zou hebben verkregen omtrent uw functioneren als jurist en omtrent uw integriteit. Zoals ik u in mijn brief van 17 april 2013, kenmerk MS/13.004/03, al heb aangegeven, ligt het niveau van uw functioneren ver beneden dat van een goed functionerende departementale beleidsmedewerker, althans van het niveau dat ik destijds verlangde van mijn medewerkers. En het beeld dat ik omtrent uw handelwijze heb gegeven in mijn brief van 19 mei 2014, kenmerk MS/14.010/02, is sedertdien zeker niet in positieve zin veranderd. De totaal ongefundeerde opvattingen die namens u, althans mede namens u, voor het voetlicht zijn gebracht in de civielrechtelijke procedure inzake uw bevoegdheden als bestuursorgaan om in te grijpen in de meningsuiting van advocaten, spreken boekdelen. De beweringen die in dat kader werden gedaan, getuigden van een zodanige onkunde betreffende de vrijheid van meningsuiting, dat daaruit een vergaande desinteresse sprak voor de waarheid, de wet, de redelijkheid en rechtvaardigheid, alsook een dedain voor de burger die opkomt tegen een onwettige aantasting van zijn vrijheid van meningsuiting. Die geringe waarheidsliefde werd onderstreept door de tegenstrijdige verklaringen die van uw zijde zijn afgelegd omtrent uw uitlatingen inzake mijn beweerdelijk structureel wangedrag in de rechtszaal. Ik wijs hierbij op de verklaringen afgelegd ter zitting van de raad van discipline van 12 mei 2014, in de brief van de raad van toezicht van 24 juli 2014, kenmerk K090 2013 dk/sh, en ter zitting van het gerechtshof Den Haag van 14 oktober 2014. Het beeld dat ik van u heb, dat ik overigens mede baseer op klachten die derden omtrent uw gedragingen gedocumenteerd onder mijn aandacht brachten naar aanleiding van de media-aandacht voor uw poging om mij onmiddellijk te schorsen als advocaat, blijft derhalve dat van een onbetrouwbare en achterbakse man. Van een man die zich voor de bühne "netjes" gedraagt en zich vooral kritiekloos voegt naar "het gezag", maar die tegelijkertijd in zijn feitelijke handelingen toont weinig tot geen waarde te hechten aan de waarheid, aan de wet, aan de redelijkheid en aan rechtvaardigheid.

3. Het voorgaande houdt in dat ik er de voorkeur aan geef op geen enkele manier met u in contact te komen. Ik heb er geen enkele behoefte aan mij te encaïlleren met mensen van uw slag. Dit heb ik ook al eerder gemotiveerd aangegeven in mijn vorenbedoelde brief van 17 april 2013, waarin ik het volgende schreef:

Tenslotte merk ik op dat ik het op prijs zou stellen om in het vervolg geen brieven of faxberichten van u te ontvangen waarin u mij aanspreekt met de term "confrère". Ik zie geen enkele verbondenheid, geen enkele confraterniteit, met een plaatselijke deken die standpunten van mij willens en wetens misinterpreteert en er zodoende blijk van geeft mij in het geheel niet serieus te nemen, met een plaatselijk deken die geen enkele waarde hecht aan een grondwettelijk gewaarborgd mensenrecht, met een plaatselijk deken die zich er klaarblijkelijk niet om wenst te bekreunen dat sommige rechterlijke ambtenaren het met de waarheid en het recht niet zo nauw nemen, en met een plaatselijk deken die er geen probleem van maakt dat sommige rechterlijke ambtenaren de deur opzettelijk wagenwijd openzetten voor nucleaire genocide, oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid. Ik wens niet dat op enige manier wordt gesuggereerd dat er sprake zou zijn van gelijkgestemdheid tussen mij en u, met uw van weinig integriteit getuigende handelwijze als "gewiekst" advocaat, dat wil zeggen als het type advocaat dat bij grote groepen binnen onze samenleving het beeld heeft gevestigd dat advocaten per definitie onbetrouwbare lieden zijn, omdat zij de suggestie wekken dat zij ingaan op de aan de orde gestelde problematiek, terwijl zij in feit deze welbewust op alle mogelijke manieren trachten te vermijden en verhullen.

Ik herinnerde u daaraan in mijn brief van 18 juli 2014, kenmerk MS/14.012/02, waarin ik stelde:

Ik maak van de gelegenheid gebruik om u er nogmaals op te wijzen dat ik het geenszins op prijs stel om brieven van u te ontvangen met de aanhef "geachte confrère". Dit omdat dit duidt om een zekere gemeenschappelijkheid in waarden en normen. Er bestaat evenwel geen enkele verwantschap tussen uw moreel, intellectueel en juridisch corrupte handelwijze en de wijze waarop ik mijn advocatenpraktijk uitoefen. Uw handelwijze is mij een gruwel en ik wens daarmee op geen enkele wijze te worden geassocieerd.

Ik moet evenwel constateren dat u persisteert in uw misleidende handelwijze om mij als confrère aan te spreken. Nadrukkelijk breng ik u onder ogen dat ik die aanspreektitel, zolang die uit uw koker komt, als een belediging zie, aangezien die de indruk vestigt dat ik uw trawant in het kwaad zou zijn.

4. Tegelijkertijd besef ik dat ik mij helaas niet kan onttrekken aan uw bemoeienis met mijn advocatuur. Een bemoeienis die mij wordt opgelegd door de Advocatenwet en afgedwongen door uw verkiezing tot deken van de Haagse orde van advocaten. Ik zal mij dan ook, zeer tegen mijn zin, moeten neerleggen bij uw toezicht op mijn advocatuur. Daarom zal ik u de informatie verschaffen waarop een toezichthouder rechtens aanspraak kan doen gelden, en zal ik ook overigens handelen overeenkomstig mijn wettelijke verplichtingen in het kader van het toezicht. Meer niet, maar dus ook niet minder. Maar het blijft overigens voor mij de vraag hoe het toezicht door een corrupte deken kan bijdragen aan het goede functioneren van advocaten die, in tegenstelling tot die toezichthouder, wél opkomen voor de waarheid, de handhaving van onze rechtsorde, de redelijkheid en rechtvaardigheid, van advocaten die dus niet alleen met de mond het belang van een goede rechtsbedeling belijden, maar ook metterdaad uitdrukking geven aan dat belang en de kernwaarden die in het nieuwe art. 10a Advocatenwet zijn neergelegd.

5. Mijn hierboven toegelichte positiekeuze tegenover u als toezichthouder, brengt met zich dat ik hetgeen u in het kader van het toezicht van mij vraagt, telkens nauwgezet aan de wettelijke kaders zal toetsen. De toetsing van uw aan mij gestelde eis dat ik u in mijn woning zou moeten ontvangen voor een gesprek, bevestigt evenwel terstond de juistheid van mijn twijfel aan de toegevoegde waarde van de wijze waarop u meent dat toezicht te kunnen uitoefenen. Uit de door u gestelde eis blijkt opnieuw een als onthutsend te kenschetsen minachting voor de Grondwet en de wet. De Grondwet waarborgt immers in art. 11 het huisrecht. Een woning kan niet tegen de wil van de bewoner worden binnentreden, behoudens in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald. U kunt evenwel geen wettelijke bepaling aanwijzen op grond waarvan u bevoegd zou zijn om de woning van een advocaat binnen te treden tegen diens wil. Die wettelijke bevoegdheid heeft u ook niet verkregen ingevolge de wijziging van de Advocatenwet bij de wet van 1 oktober 2014, Stb. 2014, 354. Weliswaar heeft u ingevolge het nieuwe art. 45a, eerste lid, de bevoegdheden verkregen die zijn neergelegd in afdeling 5.2 Algemene wet bestuursrecht, maar het eerste lid van art. 5:15 van die wet geeft uitdrukkelijk aan dat de bevoegdheid van een toezichthouder om elke plaats te betreden, zich niet uitstrekt tot het binnentreden van een woning zonder toestemming van de bewoner. U stelt aan mij dus een evident onwettige eis.

6. Het voorgaande geeft dan ook aan dat u klaarblijkelijk nog steeds niet wenst uit te gaan van het legaliteitsbeginsel, waaraan u als bestuursorgaan zonder meer bent gebonden. Dit wordt bovendien onderstreept door het gegeven dat, indien u – anders dan thans het geval is – zou

beschikken over de bevoegdheid om tegen de wil van de bewoner een woning te betreden, er redelijkerwijs geen reden bestaat om u toegang te willen verschaffen tot mijn woning. In uw brief van 22 januari 2015, kenmerk K090 2013 bm/ksl, heeft u immers aangegeven dat u een gesprek met mij wilde hebben op mijn kantoor, teneinde de gevolgen van de schorsing te bespreken. Er bestaat evenwel geen enkele noodzaak om een dergelijk gesprek te doen plaats te vinden in mijn woning. Een dergelijk gesprek kan waar dan ook plaatsvinden. Daarvoor behoeft dus geenszins inbreuk te worden gemaakt op het huisrecht. Dit laatste houdt in dat u, ook uitgaande van de veronderstelling dat u bevoegd zou zijn u toegang tot een woning te verschaffen tegen de wil van de bewoner en u daartoe zou willen overgaan uitsluitend met het oog op het voeren van een gesprek met de bewoner, zou handelen in strijd met art. 5:13 Algemene wet bestuursrecht. Die bepaling houdt immers in dat u slechts gebruik mag maken van uw bevoegdheden voor zover dat redelijkerwijs voor de vervulling van uw taak nodig is. Het zonder een goede reden inbreuk willen maken op het huisrecht, is daarmee stellig niet in overeenstemming te brengen.

7. U beroept zich tegenover mij op de afspraak die de dekenen hebben gemaakt om in geval van schorsing van een advocaat altijd te controleren of deze zich houdt aan de voorwaarden die gelden ten aanzien van een schorsing, alsook of de geschorste advocaat ook overigens voldoet aan de eisen die ten aanzien van de kantoorvoering zijn gesteld. Het is mij evenwel niet duidelijk op welke manier ik gebonden zou kunnen zijn aan een afspraak die u met andere dekenen heeft gemaakt. In de eerste plaats kunnen dergelijke afspraken wettelijke voorschriften immers niet opzij zetten. In de tweede plaats kunnen zij evenmin afdoen aan de beginselen van behoorlijk bestuur, zodat geen onredelijke eisen kunnen worden gesteld. In de derde plaats geldt als algemeen beginsel dat afspraken die gemaakt zijn door twee of meer partijen, uitsluitend die partijen kunnen binden, zodat zij niet kunnen worden ingeroepen tegenover een partij die niet betrokken is geweest bij die afspraken. Als jurist zou u dit toch moeten weten.

8. Ik teken hierbij aan dat mijn schorsing uitsluitend is gebaseerd op een principiële andere visie van u en de betrokken tuchtrechtelijke colleges op de vrijheid van meningsuiting dan die welke ik heb verdedigd. Het feit dat ik mij tegenover u niet wilde verantwoorden ter zake van mijn meningsuiting betreffende het disfunctioneren van een drietal rechters, vloeide voort uit mijn principiële andere zienswijze. Een zienswijze die trouwens geheel in lijn is met de Grondwet, de opvattingen van de grondwetgever, de opvattingen van de wetgever blijkens de wijziging van de Ambtenarenwet 1929, en de vaste jurisprudentie van de Hoge Raad inzake de wettelijke vereisten voor inbreuken op grondrechten of fundamentele rechten. Ik ben daarover volkomen duidelijk en open geweest, en heb een en ander uitvoerig gemotiveerd en gedocumenteerd. Dit in tegenstelling tot uw benaderingswijze en die van de raad van discipline, waarin op ostentatieve werd vermeden om inhoudelijk te reageren op mijn beroep op art. 7 Grondwet en de uitdrukkelijke verklaring van de grondwetgever omtrent de betekenis van de clausule "*behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet*". Het hof van discipline gaat daar in zijn uitspraak van 19 januari jongstleden wel op in, maar kiest voor een interpretatie van de open norm van art. 46 Advocatenwet, dat advocaten zich dienen te onthouden "*van enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt*", die evident strijdig is met de Grondwet. Een interpretatie die derhalve onverenigbaar is met het gegeven dat de wetgever heeft geoordeeld dat wetsvoorstel 16 094, met welk wetsvoorstel de huidige tekst van die open norm tot stand werd gebracht, met de Grondwet in overeenstemming was. Dat oordeel werd gegeven in een periode waarin de grondwetsherziening van 1983 net was afgerond, zodat het vanzelfsprekend was dat een open norm in een formeel

wettelijke bepaling geen beperking van de uitoefening van grondrechten kon inhouden. Er is in de wetshistorie dan ook geen enkele indicatie te vinden dat de open norm van art. 46 Advocatenwet bedoeld zou zijn als een zodanig begrenzing. In het kader van de parlementaire behandeling van wetsvoorstel 16 094 is immers in het geheel niet gesproken over enige beperking van de vrijheid van meningsuiting op basis van de voorgestelde open norm. Nu de wetgever tegen die achtergrond heeft vastgesteld het wetsvoorstel in overeenstemming was met de Grondwet, is het logischerwijs uitgesloten dat wordt gekomen tot een interpretatie van die norm en tot een invulling daarvan die onvermijdelijke leiden tot een directe strijdigheid met de Grondwet. Het hof van discipline heeft met zijn oordeel zodoende welbewust gekozen voor een volstrekt ongerijmde interpretatie en invulling van de open norm van art. 46 Advocatenwet. Dit terwijl die norm op zichzelf beschouwd geenszins onverenigbaar is met de Grondwet, aangezien deze op verschillende manieren kan worden ingevuld. Dus ook op zodanige wijze dat geen strijdigheid met de Grondwet ontstaat. Het hof kiest evenwel bewust voor een invulling waarvan hij weet dat die niet op basis van een logisch geldige redenering in overeenstemming valt te brengen met de uitdrukkelijke opvatting van de grondwetgever inzake de beperkingsclausule "*behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet*". De grondwetgever heeft uitdrukkelijk aangegeven dat dat uitsluitend de formele wetgever de vrijheid van meningsuiting kan beperken en dat dit niet kan geschieden door middel van een open norm. De wetgever dient in voorkomend geval een beperking van de meningsuiting neer te leggen in een wettelijke bepaling waarin die beperking voldoende kenbaar en voorzienbaar is geformuleerd, hetgeen een concreet en objectief te toetsen criterium impliceert. Het hof gaat dus willens en wetens in tegen art. 7 Grondwet en de uitleg die de grondwetgever daarvan heeft gegeven. Het hof, waarvan alle leden de eed of belofte hebben afgelegd gehoorzaam te zullen zijn aan de Grondwet, heeft dus getoond maling te hebben aan de Grondwet, hetgeen op z'n zachts gezegd geenszins getuigt van goede trouw.

9. Dit laatste wordt overigens bevestigd door het opzettelijk achterwege laten van een toetsing van de feitelijke grondslag voor mijn waardeoordelen omtrent de gewraakte handelwijze van bepaalde rechterlijke ambtenaren. Dit terwijl ik, ondanks mijn weigering om mij tegenover u te verantwoorden omtrent mijn meningsuiting, alle relevante stukken heb overgelegd om tot een beoordeling te komen van de vraag of die waardeoordelen op goede gronden waren gebaseerd. Een beoordeling waartoe iedere rechter is gehouden, gelet op de vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake meningsuitingen. Die jurisprudentie houdt immers in dat waardeoordelen de volledige bescherming van de vrijheid van meningsuiting genieten, indien zij op feiten zijn gebaseerd. Volkomen in strijd met die jurisprudentie heeft het hof van discipline het evenwel bestaan om in zijn uitspraak van 19 januari jongstleden in de punten 5.21 en 5.22 in de kern van de zaak aan te geven dat een beoordeling van de feiten niet nodig was. Daarbij vervangt het hof op arglistige wijze de door mij gestelde wrakingsgrond, dat de gewraakte rechter "*niet op basis van de wet heeft recht gedaan*", maar "*zich (heeft) laten leiden door uitspraken van de Hoge Raad en (...) deze boven de wet gesteld*", door een geheel andere, waarin wordt gesproken over wetsinterpretaties. Het hof doet dit door een veronderstelde overweging van de wrakingskamer te presenteren die in geen enkel document is vastgelegd en die geheel aan de vooringenomen fantasie van het hof is ontsproten. Het hof stelt immers:

Kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft de wrakingskamer in die wrakingsgrond niet méér gelezen dan het in de vorm van een drieste aanklacht gegoten verwijt aan de gewraakte rechter dat zij in vergelijkbare zaken de wetsinterpretatie van de Hoge Raad heeft gevolgd in plaats van die van verweerder. Het wekt geen verbazing dat de wrakingskamer naast

het verder door haar overwogene op dat verwijt niet meer is ingegaan.

Om vervolgens zonder meer te "concluderen" dat het hof geen enkele rechtvaardiging ziet voor mijn waardeoordelen inzake de handelwijze van de betrokken rechters. Willens en wetens ging het hof van discipline voorbij aan de feiten waarop mijn waardeoordelen waren gebaseerd. Feiten die volledig waren gedocumenteerd, en waren vastgelegd in documenten die aan het hof van discipline waren voorgelegd, zodat het hof daarover de beschikking had. Het "oordeel" van het hof is zodoende op niets anders gebaseerd dan op een ongebreidelde vooringenomenheid. Dat "oordeel" is derhalve niets anders dan een in de vorm van een tuchtrechtelijke beslissing vormgegeven en volkomen ongegrond vooroordeel. Het hof van discipline heeft klaarblijkelijk dus niets geleerd van de veroordeling van Nederland door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaken STEUR en VERAART.

10. Hoezeer het hof van discipline vooringenomen was, blijkt uit het gegeven dat hij mijn verwijt aan de gewraakte rechter dat zij *"niet op basis van de wet heeft recht gedaan"*, welk verwijt was gebaseerd op een zorgvuldige bespreking van de jurisprudentie van de Hoge Raad betreffende de rechtsvraag inzake de rechtmatigheid van het gebruik van kernwapens en van de voorbereidingen daartoe, zonder enig onderzoek en zonder enige argumentatie, dus zonder enige redelijke grond kwalificeert als *"drieste aanklacht"*. Daarbij verving het hof, op arglistige wijze, het feitelijke aan de gewraakte rechter gemaakte verwijt dat niet op basis van de wet was recht gedaan, ook nog eens door het zelf verzonnen verwijt dat mijn wetsinterpretatie niet was gevolgd. Dit terwijl het in de strafzaak waarin het wrakingsverzoek werd gedaan, in het geheel niet ging om welke wetsinterpretatie dan ook. De Hoge Raad heeft immers, zoals is aangetoond in mijn pleitnota's in die strafzaak die aan het hof van discipline waren voorgelegd, in geen enkel arrest het gebruik van kernwapens getoetst aan de vereisten van de beginselen en regels van het internationaal humanitair recht. Laat staan dat de Hoge Raad enige interpretatie zou hebben gegeven van de fundamentele vereisten ingevolge de beginselen en regels van het internationaal humanitair recht, die – zoals de verdragen expliciet aangeven – onder alle omstandigheden dienen te worden gerespecteerd. In zijn barbaars immoreel en juridisch misdadige arrest van 21 december 2001, het Kernwapen-arrest, baseerde de Hoge Raad zich wat betreft het eerste gebruik van strategische kernwapens tegen steden, uitsluitend op het voorbehoud van het Internationaal Gerechtshof in diens uitspraak inzake kernwapens van 8 juli 1996, dat hij geen oordeel kon geven over de rechtmatigheid van ieder gebruik van kernwapens. Daarbij ging de Hoge Raad er op volstrekt malicieuze wijze willens en wetens aan voorbij dat het Internationaal Gerechtshof uitdrukkelijk en zonder enig voorbehoud had geconcludeerd dat bij gebruik van kernwapens moet worden voldaan aan de vereisten van de beginselen en regels van het internationaal humanitair recht, alsook dat het gebruik van die massavernietigingsmiddelen in het algemeen onrechtmatig zal zijn. Dit terwijl het Internationaal Gerechtshof in zijn uitspraak bovendien expliciet had gesteld dat het verbod om de burgerbevolking aan te vallen en het daaruit voortvloeiende verbod van indiscriminatoir geweld, nooit overschreden mogen worden. In zijn Kernwapen-arrest heeft de Hoge Raad de doelbewuste nucleaire vernietiging van de burgerbevolking, door steden met strategische kernwapens aan te vallen, dan ook op geen enkele manier getoetst aan de vereisten van het internationaal humanitair recht. De Hoge Raad beweerde botweg en volkomen ongegrond dat een dergelijke nucleaire genocide en massamoord op de burgerbevolking niet altijd onrechtmatig zouden zijn. Tegenover die volstrekt immorele en misdadige bewering, waarmee de Hoge Raad bij voorbaat de deur wagenwijd openzet voor nucleaire massamoord van genocidale omvang, werd door mij de volstrekt ondubbelzinnige tekst van het Aanvullend Protocol I gezet. Daar kwam geen

enkele interpretatie mijnerzijds aan te pas. Die verdragstekst is volkomen duidelijk. Onder alle omstandigheden is het verboden om de burgerbevolking aan te vallen en om indiscriminatoir geweld te gebruiken. Ieder weldenkend mens met een goed functionerend geweten onderkent dan ook terstond, dat de bewering van de Hoge Raad in het Kernwapen-arrest indruist tegen de meest fundamentele regels van het internationaal humanitair recht.

11. De beslissing van het hof van discipline van 19 januari jongstleden wekt de indruk dat het hof die evidente strijdigheid van de bewering van de Hoge Raad dat een nucleaire aanval met strategische wapens op steden niet onder alle omstandigheden onrechtmatig zou zijn, met de meest fundamentele regels van het internationaal humanitair recht, niet zou hebben onderkend. Dat zou dan inhouden dat die beslissing zou zijn gegeven door een college bestaande uit leden die niet beschikken over de vereiste intellectuele en morele faculteiten. Gelet op het opleidingsniveau van de leden van het hof en de werkzaamheden die zij dagelijks verrichten, welke werkzaamheden gekenmerkt worden door de regelmatige beoordeling van juridische vraagstukken, lijkt het evenwel uitgesloten dat zij niet zouden beschikken over de vereiste intellectuele vermogens. Dit zou dan inhouden dat zij er welbewust voor hebben gekozen om voorbij te gaan aan de evidente strijdigheid van de vorenbedoelde bewering van de Hoge Raad met het internationaal humanitair recht, om voorbij te gaan aan de weigering van de gewraakte rechter om recht te spreken volgens de wet, alsook om voorbij te gaan aan het bedrog van de wrakingskamer, die de vorenbedoelde weigering opzettelijk verdoezelde door uitsluitend te spreken over "*het funderen van een rechterlijke beslissing in vergelijkbare zaken op de rechtspraak van de hoogste rechter*". Op hun beurt zouden de leden van het hof van discipline, althans de leden die de verantwoordelijkheid hebben genomen voor de beslissing van 19 januari jongstleden, dan welbewust hebben gekozen voor bedrog. Gezien de diverse ongerijmdheden in die beslissing en de diverse drogredeneringen die daarin worden gepresenteerd, lijkt de onvermijdelijke conclusie dan ook te zijn, dat die beslissing inderdaad is gebaseerd op de bewuste keuze van het hof voor het plegen van bedrog.

12. Dat het hof van discipline in zijn uitspraak van 19 januari jongstleden heeft gekozen voor welbewust bedrog, wordt bevestigd door zijn bewering dat ik ten onrechte zou hebben gesteld dat de leden van de wrakingskamer van de rechtbank Oost-Brabant hebben ingestemd met het barbaars immorele en juridisch misdadige Kernwapen-arrest. Dat arrest is evenwel beargumenteed bekritiseerd zowel in de strafzaak die leidde tot het wrakingsverzoek, als in het wrakingsverzoek en tijdens de mondelinge behandeling van dat wrakingsverzoek. Het fundament van het wrakingsverzoek, zoals neergelegd in mijn brief aan de rechtbank Oost-Brabant van 10 januari 2013, kenmerk MS/10.001/106, luidde als volgt:

De buitengewone oneerlijkheid van mevrouw Valckx blijkt reeds uit het enkele feit dat zij niet op basis van de wet heeft recht gedaan in het vonnis tegen de mede-activisten van cliënt van 29 november 2012, zoals art. 11 Wet algemene bepalingen en de door haar afgelegde ambtseed of -belofte vereisen. Zij heeft zich laten leiden door uitspraken van de Hoge Raad en heeft deze boven de wet gesteld. Met andere woorden, in strijd de strekking van art. 12 Wet algemene bepalingen, heeft zij aan uitspraken van de Hoge Raad die in andere zaken zijn gedaan, een algemene geldigheid toegekend waardoor de wet zelfs opzij zou zijn gezet. En dat die uitspraken van de Hoge Raad de wet opzij zetten, is voor ieder weldenkend mens met een goed functionerend geweten volkomen duidelijk. Zo heeft de

Hoge Raad in zijn arrest van 21 december 2001, C99/355HR (LJN: ZC3693), het zogenaamde Kernwapen-arrest dat ook is besproken in mijn pleitnota van 4 april 2011, geoordeeld dat de zogenaamde first use van kernwapens tegen steden onder bepaalde omstandigheden niet onrechtmatig zou zijn. Dit hoewel het in dat geval zou gaan om een regelrechte nucleaire genocide en om een rechtstreekse atoomaanval tegen de burgerbevolking. Dat zijn volkenrechtelijke misdrijven die onder alle omstandigheden verboden zijn, en die strafbaar zijn ingevolge de artt. 3, 4 en 5, vijfde lid, aanhef en de onderdelen a, b en c, Wet internationale misdrijven.

Ter zitting van de wrakingskamer van 24 januari 2013 werd de evidente strijdigheid van het arrest van de Hoge Raad van 21 december 2001 nader toegelicht. In dat kader werden artikel 1, eerste lid, art. 48 en art. 51, tweede lid, Aanvullend Protocol I bij de Verdragen van Genève geciteerd. In de wrakingsbeschikking van 31 januari 2013, kenmerk 258166/EK RK 13-10, werd daarover gesteld:

In de kern genomen komt het betoog van verzoeker er voorts op neer dat de rechter in zaken van mede-activisten een arrest van de Hoge Raad heeft gevolgd. Dit arrest is in de visie van verzoeker zo apert onjuist dat bij het volgen daarvan alleen maar sprake kan zijn van partijdigheid.

De door verzoeker aangevoerde feiten en omstandigheden, zoals hierboven naar de kern weergegeven, leveren naar het oordeel van de rechtbank niet een uitzonderlijke omstandigheid op die vrees van partijdigheid ten aanzien van de rechter kan rechtvaardigen. Het funderen van een rechterlijke beslissing in vergelijkbare zaken op de rechtspraak van de hoogste rechter leidt zeker niet tot een zodanig vrees. Ook overigens is de rechtbank niet gebleken van vooringenomenheid van de rechter jegens verzoeker.

Terwijl dus uitdrukkelijk was gewezen op de evidente strijdigheid van het Kernwapen-arrest met het internationaal humanitair recht, kwam de wrakingskamer tot het oordeel dat het feit dat de gewraakte rechter dat perfide arrest had gevolgd, geen reden vormde voor een gegronde vrees van partijdigheid. Tot een dergelijk oordeel heeft de wrakingskamer logischerwijs uitsluitend kunnen komen, door de evidente strijdigheid van het Kernwapen-arrest met het Aanvullend Protocol I te ontkennen. Het is immers volstrekt ondenkbaar dat de wrakingskamer tot dat oordeel zou hebben kunnen komen, indien zij zou hebben vastgesteld dat het Kernwapen-arrest strijdig is met Aanvullend Protocol I, dat de gewraakte rechter daar nadrukkelijk en bij herhaling op was gewezen, en dat de gewraakte rechter desalniettemin dat onwettige arrest heeft gevolgd. De leden van de wrakingskamer stemden dus zonder meer in met het Kernwapen-arrest, hetgeen wordt benadrukt door hun overweging dat het funderen van een rechterlijke beslissing op de rechtspraak van de hoogste rechter, zeker niet leidt tot een vrees van vooringenomenheid. De bewering van het hof van discipline dat in "de beschikking van 31 januari 2013 (niet) valt (...) te lezen dat de drie rechters, of twee van hen, instemden met enig in het arrest van de Hoge Raad van 21 december 2001 neergelegd oordeel", is derhalve een aperte onwaarheid, een welbewuste keuze voor bedrog.

13. Het evidente bedrog van het hof van discipline in zijn beslissing van 19 januari jongstleden geeft aan dat het hof, hoe dan ook, iedere kritiek op evident rechterlijk disfunctioneren wenst te onderdrukken. Met als resultaat dat de advocaat die zich metterdaad inzet voor een goede rechtsbedeling en rechtsbescherming van zijn cliënten, en die zich inzet voor de handhaving van onze rechtsorde door zich te verzetten tegen rechterlijk bedrog en welbewuste rechterlijke schending van de wet, wordt bestraft omdat hij evident rechterlijk disfunctioneren aan de kaak stelt. De

uitspraak van 19 januari is dan ook een volmaakte travestie van tuchtrechtspraak en een ontkenning van de waarde van de vrijheid van meningsuiting, welke waarde met name is gelegen in het kritisch kunnen volgen van het functioneren van de overheid in al haar geledingen, dus ook dat van rechters en met rechtspraak belaste colleges. En bedrog dat gekleed gaat in de mantel van een rechterlijke uitspraak heeft, vanwege het gegeven dat een rechterlijke uitspraak doorgaans wordt geassocieerd met eerlijkheid en rechtmatigheid, veel ingrijpender gevolgen en is dus veel erger dan bedrog dat wordt gepleegd door anderen dan met rechtspraak belaste functionarissen. Bedrog in de vorm van een rechterlijk uitspraak, is een verraderlijke dolkstoot in de rug van de rechtsstaat.

14. Het voorgaande geeft aan dat, anders dan u stelt in uw brief van 4 februari jongstleden, er alle aanleiding bestaat om de aan mij opgelegde schorsing niet op de kennelijk gebruikelijke manier te behandelen. Integendeel, ingevolge art. 10a, tweede lid, Advocatenwet zou u met het oog op een goede rechtsbedeling zich niet moeten neerleggen bij de onderdrukking van verzet tegen rechterlijk disfunctioneren, welk disfunctioneren zich uit in bedrieglijke en wet schendende uitspraken. Zou u zich dus niet moeten neerleggen bij het feit dat het hof van discipline zonder in te gaan op de feiten, maar op basis van bedrog en ongebreidelde vooringenomenheid, komt tot een bestraffing van mijn waardeoordelen omtrent disfunctionerende rechters. Indien u uw wettelijke verplichting om op te komen voor de rechten en belangen van advocaten, invulling zou geven op een manier die het belang van de goede rechtsbedeling daadwerkelijk dient, zou u de kant kiezen van degene die opkomt voor de waarheid en de handhaving van onze rechtsorde. Dan zou u dus andere stappen hebben overwogen dan de poging om inbreuk te maken op mijn huisrecht.

15. Wat betreft de weergave van ons telefoongesprek inzake de schorsing merk ik in de eerste plaats op dat u ten onrechte stelt, dat ik zou hebben gezegd af te zien van een gesprek daarover met een ander lid van de raad. Dat is niet juist. Ik heb niet meer gezegd dan dat er mijnerzijds geen enkele behoefte is aan een dergelijk gesprek. Het is mij namelijk volkomen duidelijk dat ik mij gedurende de schorsingsperiode dien te onthouden van enige activiteit als advocaat. Daar valt mijns inziens niet veel over te zeggen, gelet ook op de vorenbedoelde brief van 22 januari jongstleden. Aan die voorwaarden voldoe ik getrouwelijk. Zo heb ik, mede naar aanleiding van die brief, een afspraak afgezegd die ik had gemaakt met het oog op de opzegging van de zakelijke bankrekening van de Stichting Beheer Dergengeldenrekening Stelling Advocatuur op maandag 2 februari jongstleden. Desalniettemin besef ik terdege dat ik onderworpen ben aan het toezicht ingevolge de Advocatenwet, zodat in het geval dat zou worden gepersisteerd bij een gesprek, ik mij gedwongen zal voelen daaraan te voldoen. Dit laatste neemt niet weg dat het door u beoogde gesprek door mij wordt beschouwd als een volmaakt zinloze exercitie, aangezien uitsluitend door een voortdurende aanwezigheid in mijn directe nabijheid zou kunnen worden toegezien op mijn gedragingen. Door van mij te verlangen dat ik een gesprek aanga over de schorsing, geeft u aan dat wordt ingezien dat een dergelijke vorm van toezicht onuitvoerbaar is en dat zal moeten worden afgegaan op mijn verklaringen. Ik heb evenwel reeds telefonisch verklaard omtrent mijn handelwijze ten tijde van de schorsing. Daaraan valt niets toe te voegen. Theoretisch zou dit slechts anders zijn, indien u zou beschikken over concrete gegevens waaruit zou blijken dat ik, ondanks de schorsing als advocaat en mijn telefonische verklaring, nog steeds als zodanig zou optreden. En over dergelijke gegevens beschikt u niet, aangezien ik mij altijd en ook nu tijdens mijn schorsing heb gedragen en gedraag zoals een behoorlijk advocaat betaamt.

16. In de tweede plaats benadruk ik dat ons telefoongesprek betrekking had op de schorsing. Ik heb u verteld dat ik mij met het oog op die schorsing niet laat vervangen door een andere advocaat. Dit omdat, zoals ik u heb aangegeven, er gedurende de maand februari geen zaken aan de orde zijn waarin ik als zodanig zou moeten optreden. Maar terwijl wij spraken over de maatregelen die verband hielden met de schorsing, maakt u in het vervolg van uw brief daar opeens van dat ik in het algemeen niet zou beschikken over een vervanger. Ik kan dat niet verenigen met een redelijke gedachtegang en een zorgvuldige handelwijze. Wij hadden het tijdens ons telefoongesprek niet over de vervanging in algemeen, maar over de maatregelen die genomen moesten worden in het kader van de schorsing. Uw opmerking dat ik zodoende zou handelen in strijd met art. 7.4, tweede lid, onder c, Verordening op de advocatuur, is dan ook volstrekt buiten de orde en getuigt van de malicieuze attitude dat u wenst te zoeken naar een stok om de hond te slaan.

17. Wat betreft de door u wenselijk geachte controle of ik voldoe aan de eisen die aan advocaten worden gesteld ten aanzien van hun kantoorvoering, merk ik het volgende op. Ik voldeed aan alle vereisten die golden tot en met 31 december 2014, met dien verstande dat nog niet is voorzien in vervanging van de medebestuurder van de Stichting Beheer Derdengelden Stelling Advocatuur na diens beëindiging van zijn advocatenpraktijk. Het praktisch gevolg daarvan is evenwel nihil, aangezien in het jaar 2014 geen derdengelden zijn ontvangen, het saldo van de derdengelden op nul staat, en er inmiddels stappen zijn gezet om de bankrekening van de stichting op te heffen. In het algemeen geldt dan ook dat ik geen derdengelden in ontvangst neem. Wat betreft het nieuwe vereiste ingevolge de Verordening op de advocatuur dat er sprake dient te zijn van een klachtenregeling merk ik op, dat ik doende was te bezien hoe invulling aan die nieuwe verplichting zou kunnen worden gegeven. Nu ik ben geschorst als advocaat kan ik ter zake evenwel geen verdere stappen zetten. Dit betekent dat ik de draad eerst weer in de maand maart kan oppakken.

18. Ten slotte benadruk ik mijn bereidheid om een ander lid van de raad van de orde te mijnen huize te ontvangen, indien door u zou worden vastgehouden aan een gesprek te mijnen huize. Daartoe zou u een lid van de raad van de orde kunnen mandateren om uw bevoegdheden ingevolge 45a, eerste lid, Advocatenwet uit te oefenen. Ik zou in dat geval evenwel meer specifiek willen vernemen welke onderwerpen tijdens een dergelijke gesprek zouden moeten worden besproken, want - zoals ik hierboven al heb aangegeven - wat mij betreft is alles wat mijn schorsing aangaat reeds gezegd. Teneinde te verzekeren dat ik in voorkomend geval te maken krijg met een integer lid van de raad van de orde, wens ik evenwel voorafgaand aan een gesprek de door dat lid ondertekende verklaring te ontvangen waarin deze erkent dat:

- a. de wrakingskamer van de rechtbank Oost-Brabant in haar hierboven genoemde beschikking van 31 januari 2013 opzettelijk niet is ingegaan op het verwijt dat de gewraakte rechter werd gemaakt, dat zij niet overeenkomstig de wet heeft recht gedaan;
- b. het verwijt dat aan de gewraakte rechter is gemaakt, dat zij niet overeenkomstig de wet heeft recht gedaan, iets anders is dan wat het hof van discipline daarvan heeft gemaakt, te weten dat zij de door mij gepresenteerde wetsinterpretatie niet heeft gevolgd;
- c. er in het Kernwapen-arrest geen enkele overweging valt aan te wijzen waarin de Hoge Raad de *first use* van strategische kernwapens heeft getoetst aan het onder alle omstandigheden geldende verbod om de burgerbevolking tot doelwit van de militaire aanval te maken of aan het eveneens absolute verbod om indiscriminatoir geweld te gebruiken;

MR. M.J.F. STELLING

brief aan de deken van de Haagse orde van advocaten
van 11 februari 2015, MS/14.012/03

blz. 11

- d. de Hoge Raad in het Kernwapen-arrest is voorbijgegaan aan de conclusie van het Internationaal Gerechtshof in diens uitspraak van 8 juli 1996 inzake kernwapens, dat bij gebruik van die massavernietigingsmiddelen moet zijn voldaan aan de vereisten van de beginselen en regels van internationaal recht dat van toepassing is tijdens gewapend conflict, met name aan de vereisten van de beginselen en regels van het internationaal humanitair recht;
- e. de Hoge Raad in het Kernwapen-arrest is voorbijgegaan aan het standpunt van het Internationaal Gerechtshof dat het verbod om de burgerbevolking aan te vallen en het verbod om indiscriminatoir geweld te gebruiken, verboden zijn die nooit mogen worden overtreden;
- f. het standpunt van de Hoge Raad dat de nucleaire vernietiging van een stad rechtmatig zou kunnen zijn, overduidelijk onverenigbaar is met art. 1, eerste lid, art. 48 en art. 51, tweede lid, Aanvullend Protocol I bij de Verdragen van Genève;
- g. de wrakingskamer van de rechtbank Oost-Brabant in haar hierboven genoemde beschikking van 31 januari 2013, door - nadat zij uitdrukkelijk en gemotiveerd op de onverenigbaarheid van het Kernwapen-arrest met het Aanvullend Protocol I was gewezen - zonder meer te stellen dat er zeker geen reden voor vrees van vooringenomenheid bestaat indien de gewraakte rechter de rechtspraak van de hoogste rechter volgt, onmisbaar heeft ingestemd met dat arrest; en dat
- h. het hof van discipline, door in zijn uitspraak van 19 januari jongstleden te spreken over een *"in de vorm van een drieste aanklacht gegoten verwijt aan de gewraakte rechter"*, geheel en volkomen ten onrechte is voorbijgegaan aan de zorgvuldige motivering van de onverenigbaarheid van het Kernwapen-arrest met het internationaal humanitair recht, welke motivering is neergelegd in mijn pleitnota's die aan het hof zijn overgelegd, zodat de kwalificatie *"drieste aanklacht"* slechts is gebaseerd op een ongebreidelde vooringenomenheid van het hof van discipline.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'M.J.F. Stelling'. The signature is written in a cursive, somewhat stylized script. Below the signature, there is a horizontal line that extends to the right, likely indicating the end of the signature or a separator.

M.J.F. Stelling